

zastosowaniu przepisu antykumulacyjnego art. 52 § 1 pkt 1 belgijskiego dekretu królewskiego z dnia 21 grudnia 1967 r. w sprawie wprowadzenia przepisów ogólnych dotyczących emerytur i rent rodzinnych dla pracowników nie może ono podlegać uwzględnieniu?

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 13 grudnia 2012 r. w sprawie T-103/08 Versalis SpA, wcześniej Polimeri Europa SpA i Eni SpA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Versalis SpA i Eni SpA

(Sprawa C-123/13 P)

(2013/C 147/23)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Versalis SpA, Eni SpA (przedstawiciele: adwokaci M. Siragusa, G.M. Roberti, F. Moretti, I. Perego, F. Cannizzaro, A. Bardanzellu, D. Durante i V. Laroccia)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszących odwołanie

- Uchylenie w całości albo w części wyroku wydanego przez Sąd Unii Europejskiej w dniu 13 grudnia 2012 r. w części, w jakiej Sąd oddalił wspólną skargę wniesioną przez spółki Versalis i Eni i w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności, w całości lub w części, decyzji Komisji Europejskiej z dnia 5 grudnia 2007 r. z dnia 5 grudnia 2007 r. w sprawie postępowania na podstawie art. 81 WE i art. 53 porozumienia EOG (sprawa COMP/F/38.629 — Kauczuk chloroprenowy);
 - uchylenie grzywny nałożonej w decyzji na spółki Versalis i Eni albo przynajmniej obniżenie jej kwoty.

Tytułem żądania ewentualnego,

- uchylenie w całości albo w części wyroku, w zakresie, w jakim Sąd oddalił w nim skargę spółek Versalis i Eni w sprawie T-103/08 oraz przekazanie sprawy do Sądu w celu ponownego jej rozpoznania co do istoty w świetle wskazówek dostarczonych przez Trybunał.
- Obciążenie Komisji wydatkami, kosztami oraz wynagrodzeniami dotyczącymi niniejszego postępowania oraz w sprawie T-103/08 przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie ich odwołania od wyroku Sądu spółki Versalis i Eni podnoszą w pierwszej kolejności, że Sąd z naruszeniem art. 101 TFUE odszedł od europejskiego orzecznictwa mającego znaczenie w celu przypisania spółce dominującej, Eni, naruszenia rzekomo popełnionego przez spółki zależne w sektorze kauczuku chloroprenowego a w szczególności naruszył obowiązki analizy i uzasadnienia mające znaczenie w ramach oceny dowodów przedstawionych w celu obalenia domniemania wywierania rzeczywistego decydującego wpływu, naruszając również podstawowe zasady legalności i osobistej odpowiedzialności w dziedzinie karteli, domniemania niewinności i prawo do obrony oraz zasadę ograniczonej odpowiedzialności spółek.

W drugiej kolejności Sąd błędnie zastosował europejskie orzecznictwo mające znaczenie w celu przypisania spółce Versalis naruszenia popełnionego przez spółkę Syndial S.p.A. i uzasadnił w niewystarczający sposób oddalenie podniesionych przez nie w postępowaniu w pierwszej instancji zarzutów.

W ramach trzeciego zarzutu odwołania wnoszący odwołanie podnoszą, że Sąd zastosował w błędny i wewnętrznie niespójny sposób wynikającą z orzecznictwa zasadę w zakresie wyraźnego zdystansowania się przez kartel i naruszył zasadę *in dubio pro reo*, przyjmując, iż spółka EniChem S.p.A. uczestniczyła w spotkaniu w dniach 12-13 maja 1993 r. we Florencji i że spotkania mające miejsce w 2002 r., w których uczestniczyła spółka Versalis, miały charakter antykonkurencyjny. Sąd dokonał zatem błędnej oceny oraz nie dokonał merytorycznej kontroli sądowej, przyjmując, że strony te uczestniczyły w kartelu przez cały czas jego trwania (to jest od maja 1993 r. do maja 2002 r.).

Ponadto Sąd naruszył prawo Unii Europejskiej, pomijając poważne błędy popełnione przez Komisję w określaniu kwoty podstawowej grzywny w rozumieniu wytycznych przy ustalaniu grzywien.

Sąd naruszył również prawo Unii Europejskiej, utrzymując częściowo w mocy zastosowanie do spółki Versalis okoliczności obciążającej polegającej na powrocie do naruszenia i poza tym nie uzasadnił w wystarczający sposób własnego ustalenia w tej kwestii; ewentualnie Sąd błędnie ustalił procentową obniżkę podwyższenia grzywny i utrzymał odpowiedzialność solidarną spółki Eni za zapłatę również w części związanej z powrotem do naruszenia.

Zdaniem wnoszących odwołanie Sąd zastosował następnie w sposób oczywiście błędny art. 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003⁽¹⁾ przy określaniu maksymalnej kwoty grzywny i popełnił błąd, nie dokonując w pełnym zakresie sądowej kontroli w przedmiocie zastosowania komunikatu w sprawie łagodzenia sankcji przez Komisję. Sąd nie wskazał również, że Komisja naruszyła zasady słuszności, równości traktowania i

uzasadnionych oczekiwań, podczas gdy, po pierwsze, naruszył ich możliwość konkurencyjnego „na tych samych zasadach” co pozostałe przedsiębiorstwa w celu uzyskania obniżki grzywny a, po drugie, uznał, że ich współpraca nie zasługiwała na obniżenie kwoty grzywny w rozumieniu ww. komunikatu ani wytycznych.

Wreszcie wnoszące odwołanie twierdzą, że Sąd nie wykonał merytorycznej kontroli sądowej nad oceną Komisji dotyczącą ustalenia ostatecznej kwoty grzywny.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07, Guido Strack przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 15 marca 2013 r. przez Guida Stracka

(Sprawa C-127/13 P)

(2013/C 147/24)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Guido Strack (przedstawiciel: H. Tettenborn, avocat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku Sądu (czwarta izba) wydanego w dniu 15 stycznia 2013 r. w sprawie T-392/07 w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim żądań skarżącego lub też nie uwzględnił ich w całości;
- wydanie rozstrzygnięcia w przedmiocie żądań podniesionych przez skarżącego w sprawie T-392/07;
- obciążenie Komisji całością kosztów postępowania,
- tytułem żądania ewentualnego, również stwierdzenie nieważności postanowienia, w którym Prezes Sądu Unii Europejskiej przydzielił sprawę T-392/07 jego czwartej izbie.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżący opiera swe odwołanie na dziewięciu zarzutach:

- 1) braku właściwości składu sędziowskiego oraz związanych z tym uchybieniach dotyczących uzasadnienia i proceduralnych, a także powiązanego z tym brakiem właściwości naruszenia art. 6 ust. 1 EKPC, art. 47 ust. 2 karty praw podstawowych Unii Europejskiej, art. 50 akapit drugi statutu Trybunału Unii Europejskiej, art.12 i 13 ust. 1 regulaminu postępowania przed Sądem Unii Europejskiej oraz innych przepisów prawa, wynikającego z „przekierowania” sprawy do innej izby w trakcie postępowania;
- 2) nieprawidłowości proceduralnych i naruszeń rozporządzenia 1049/2001 (¹), art. 6 i 13 EKPC, art. 47 karty praw podstawowych Unii Europejskiej oraz prawa do skutecznej ochrony sądowej, prawa do bycia wysłuchanym i prawa do rzetelnego procesu w związku z brakami w uzasadnieniu i przeinaczeniem okoliczności faktycznych wynikającymi z: odmowy wydania rozstrzygnięcia w trybie przyśpieszonym; niedopuszczalnych ograniczeń możliwości zajęcia stanowiska przez skarżącego oraz odmowy dopuszczenia pisma mającego na celu sprostowanie sprawozdania z rozprawy; niewystarczającej kontroli sądowej dokumentów i nieuwzględnienia wniesionego przez skarżącego żądania sprawdzenia całości dokumentacji na posiedzeniu niejawnym; przeinaczenia okoliczności faktycznych, niewystarczającej kontroli sądowej i naruszenia zasad rozkładu ciężaru dowodu oraz prawa do rzetelnego procesu w odniesieniu do kwestii kompletności dokumentacji i ilości wniosków potwierdzających w przedmiocie dostępu do dokumentów, które zostały złożone na podstawie rozporządzenia nr 1049/2001; przewlekłości postępowania oraz nieprawidłowego rozpatrzenia podniesionego w tym zakresie żądania zasądzenia odszkodowania;
- 3) naruszenia prawa, braku dokładności oraz braków w uzasadnieniu w zakresie dotyczącym brzmienia i zakresu pkt 1 sentencji wyroku (i stanowiących jego podstawę części wyroku) w związku z przeinaczeniem okoliczności faktycznych, w szczególności poprzez nieuwzględnienie tego, że skarżący nadal posiadał interes prawny;
- 4) przeinaczenia okoliczności faktycznych, braku wystarczającego uzasadnienia oraz naruszenia zasad wykładni w odniesieniu do zakresu wniesionego przez skarżącego żądania dostępu do dokumentów dotyczących sprawy T-110/04;
- 5) naruszenia prawa, przeinaczenia okoliczności faktycznych i braku wystarczającego uzasadnienia w zakresie dotyczącym zastosowania i wykładni art. 4 ust. 1 lit. b) oraz art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001 w związku z przepisami prawnymi regulującymi kwestię dostępu do dokumentów;